

ATRAITNE NO SAREPTAS: TICĪBAS SOLIS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Ķēn. 17; Ļj.38, 42:5, 6; Lūk. 4:24-28; Ebr. 11:1; Atkl. 1:17.

ATMIŅAS PANTS:

„Būdams pārliecināts, ka tas, kas jūsu sirdis labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai.” (Fil. 1:6)

Nāve viņai nebija sveša. Viņa piedzīvoja sava vīra nāvi. Viņa bija situācijā, kad vēroja, kā visapkārt viss gāja bojā. Sažuva zāle, kokiem nokrita lapas, govīs pārvērtās par kaulu kaudzi un visapkārt žēli blēja aitas. Viņa katru dienu raudzījās skaidrajās debesīs, cerot ieraudzīt kādu lietus mākonī. Viņa centās taupīgi lietot miltus un eļļu, lai kaut kā izturētu līdz sausuma beigām. Ikdienišķais mazais maizes klaips tika sadalīts nevienlīdzīgi. Viņas dēlam bija nepieciešama viņas mātišķās rūpes. Viņai bija sāpīgi redzēt, ka viņas dēls ir tik vājš un bezspēcīgs. Bet upuri šķīta bezjēdzīgi, jo viņa baidījās, ka drīz abi nomirtu bada nāvē. Pārtikas pietika vairs vienai ēdienreizei. Atraitne roku rokā ar savu dēlu devās ārpus putekļainā Sareptas ciemata meklēt malku, lai pagatavotu pēdējo maltīti. Šī sieviete tika pieminēta Bībeles tekstos un kļuva par daļu no svētās vēstures, jo viņas stāsts māca to, ko varam pielietot pat tūkstošiem gadu vēlāk. Šonedēļ redzēsim Dieva un Sātana Lielo cīņu atainotu miniatūras veidā kādas vārdā nenosauktas atraitnes dzīvē, kura izvēlējās Dievu un soli pa solim tika vadīta ticības ceļojumā.

Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 11. decembrī.

SAREPTA

Lai gan šī stāsta sākumā Dievs pavēlēja pravietim Elijam doties uz Sareptu, jāatceras, kādēļ Viņš to pavēlēja. Israēlā plašā mērogā norisinājās elku pielūgšana. Baala pielūgsmē bija kļuvusi par oficiālo valsts reliģiju. Dievs dramatiski „izaicināja” negaisa dievu, caur pravieti Eliju pasludinot, ka nebūs ne lietus, ne rasas (1. Ķēn. 17:11).

Kāda ironija saskatāma Dieva paziņojumā valstij, kura pielūdza negaisa dievu, ka nebūs lietus? Ko tas, salīdzinot ar pārējām varām, liecina par Dieva varu mūsu pasaulē? Skat. arī Ps. 86:8; Jer. 10:6; Ebr. 1:1-3 un Īj. 38. _____

Elija slēpās Kritas upes piekrastē (1. Ķēn. 17:5), bet Israēla tauta cieta no iznīcinoša sausuma. Upe izžuva, un Dievs pravietim pavēlēja doties uz Sareptu (1. Ķēn. 17: 1-9).

Dievs pavēlēja Elijam pamest Israēlu un doties uz svešu valsti. Sarepta atradās Vidusjūras krastā, starp Tīru un Sidonu. Tā atradās fēniķiešu pārvaldītajā teritorijā, no kurienes cēlusies arī briesmīgā ķēniņiene Izebele. Baals bija viens no galvenajiem fēniķiešu dieviem, un ķēniņa Ahaba sieva Izebele aktīvi iesaistījās Baala reliģijas ieviešanā arī Israēlā. Senajā pasaulē parasti tika uzskatīts, ka konkrētais dievs pieder kādai konkrētai pilsētai vai reģionam. Sarepta, kas atradās svešā zemē, it kā tika uzskatīta ārpus Dieva ietekmes. Arī šis pagānu valsts ļaudīm it kā vajadzēja būt ārpus Dieva redzesloka. Taču neviens nekad nav ārpus Dieva redzesloka. Dievs Savu klātbūtni un varu darīja zināmu tieši Baala pielūgsmes pašā centrā.

Svarīgi ievērot, ka Dievs, lai aizsniegtu tālu esošajā Sareptā mītošo sievieti, izmantoja pravieša vajadzību. Mums kā Jēzus sekotājiem nav līdzilvēkiem jā-rāda nevainojama „fasāde”. Mums nav jāpiesedz problēmas vai jāizliekas, ka viss ir kārtībā, jo, kā jau tas visiem zināms, tā nav taisnība. Mēs, kristieši, arī ciešam, piedzīvojam sāpes, un dažkārt mums var ievajadzēties palīdzības no tiem, kuri nepieder pie mūsu vai vispār pie kādas ticības.

Kādēļ attieksme, ka, meklējot palīdzību pie citiem, mēs izrādām ticības trūkumu, ir nepareiza? Kā mēs caur savām vajadzībām varētu citiem atklāt Dieva labestību un raksturu? _____

NEPARASTS INSTRUMENTS

1. Ķēn. 17:7-12

Atraitne, kas vāca malku savai un dēla pēdējai maltītei, Elijā uzreiz saskatīja Dieva vīru. Tekstā nav minēts, kādēļ viņa to saprata, bet kaut kas notika, lai viņā rastos pārliecība, ka Elija ir Kunga pielūdzējs.

Uzmanīgi izlasiet 12. pantu. Sieviete atzina, ka Dievs ir, bet ko tas viņai tajā brīdī nozīmēja? Īpašu uzmanību pievērsiet frāzei: „Kad mēs to paši būsīm baudījuši, tad arī mums būs jāmirst.” Ko tas nozīmē? _____

Kādas līdzības saskatāmas 1. Ķēn. 17:3,4 un 17:8,9? _____

Dievs vadīja Savu pravieti Eliju, lai glābtu viņa dzīvību. Pirmkārt, Viņš tam lika apmesties un slēpties pie Kritas upes. Viņš pavēlēja kraukļiem Eliju pabarot. Pēc tam Dievs viņu nosūtīja uz Sareptu, kur Viņš kādai atraitnei ir pavēlējis pravieti pabarot (9. p.).

Šī sieviete šķiet neparasts Dieva instruments. Viņa nav israēliete. Viņa ir atraitne, bez sabiedriskā stāvokļa un varas vai ietekmes. Viņa pati atrodas uz bada robežas.

Vērojot šo dievišķo stratēģiju, atklājas apbrīnojama mācība. Dievs mūs visbiežāk izvēlas nevis kādas mums piemītošas izteiktas īpašības dēļ, bet gan tieši par spīti mūsu vājībām (2. Kor. 12:9).

Vakar lasījām, ka ģeogrāfija Dievu neierobežo. Šodien mācāmies, ka Dievs nav cilvēku ierobežojumu iegrozīts. Šajā stāstā Dievs ir pavēlnieks. Visa stāstījuma gaitā ir skaidrs, ka Dievs visu kontrolē, un tas ir ļoti būtiski Elijas kalpošanas plašākā izpratnē attiecībā uz Dieva un Baala cīņu. Nekas un neviens nevar stāties Dieva pēdējās gribas ceļā. Šī stāsta turpinājumā lasīsim, ka pat nāve nevar izjaukt Dieva nolūkus. Lai gan mums nāksies piedzīvot sāpīgus vai pat iznīcinošus brīžus, Dievs, kaut gan tas varbūt nav uzreiz redzams, mums vienmēr paredzējis to labāko (Jer. 29:11). Mums jāiemācās Viņam uzticēties gan labajās, gan sliktajās situācijās, jo dzīvē nāksies piedzīvot ne tikai labo, bet arī slikto.

Kā Kungs ir spējis jūs izmantot, neskatoties uz jūsu vājībām? Cik daudz vairāk jūs varētu paveikt, ja ar Viņa palīdzību jums izdotos šīs vājības uzveikt? _____

PILNĪGA PAKĻAUŠANĀS

1. Ķēn. 17:13-16

Izlasiet 1. Ķēn. 17:13-16. *Ko Elija saka atraitnei? Kāpēc? Kādā ziņā Elija, to atraitnei lūdzot, rikojas ticībā?* _____

Atraitnes bībeliskajos laikos bija visnotaļ atstumtas personas, īpaši tad, ja viņām nebija pieaugušu bērnu, kas par viņām rūpētos, jo tika padarītas par sabiedrības upuriem, jo tolaik bija visnotaļ ierobežoti tiesiskās aizsardzības līdzekļi. Sausumā atraitne atradās vēl sliktākā stāvoklī. Katra ģimene cīnījās par savu izdzīvošanu, līdz ar to nebija paredzēti ziedojumi vai līdzietības dāvanas nabadzīgajām atraitnēm. Bet šai sievietei Dievs lūdza pabarot pravieti. Ņemot vērā tā brīža sociālo un ekonomisko īstenību, viņa bija visnotaļ neparasta kandidāte šādam lūgumam. Atraitni no bada šķīra vien dažas sauļas miltu, kā arī neliels eļļas daudzums.

Ko Elija viņai liek pabarot pirmo? Ko viņa, to izdzirdot, droši vien domāja? Cik liela ticība no viņas puses tika prasīta? _____

Daudzās kultūrās ir pieklājīgāk vispirms piedāvāt citiem un tikai tad ņemt sev. Bet šajā gadījumā pravietis ne tikai vēlējās ņemt no cilvēka, kurš nevarēja atļauties dot, bet arī vēlējās, lai viņu apkalpo pirmo.

Atcerieties, ka šajā stāstā pravietis šīs sievietes acīs ir kā Dieva pārstāvis. Pravietis, lūdzot šai sievietei pēdējo maizi, patiesībā lūdz viņai spert soli ticībā, atdot viņai visu, kas viņai ir.

Kādi vēl piemēri Bībelē atrodami, kad Dievs lūdz pilnīgu atdošanos? Piemēram, skat. 1. Moz. 22. _____

Atdodot Dievam visu, kas mums ir, mēs vienmēr beigās iegūstam. Sākumā sievietei pietika tikai vienai maltītei. Pirmo pabarojot pravieti, šī pagāņu sieviete spēra soli aklā ticībā, uzticoties tam, ko viņa ne redzēja, ne saprata. Zināmā mērā vai tad tieši tāda nav ticība (skat. Ebr. 11:1) – uzticēšanās Dievam, kuru neredzam, un apsolījumiem, kurus pilnībā neizprotam? Apbrīnojami, ka šī bija nevis israēliešu, bet pagāņu sieviete, kura dzīvoja pagāņu elku pielūgšanas pārņemtā valstī. Tomēr Dievs kaut kādā veidā ar viņu komunicēja (skat. 9. p.) un viņa ticībā atsaucās, darot to, ko viņai lika, lai cik muļķīga tobrīd, no pasaulīgā viedokļa raugoties, bija viņas rīcība.

Kad jums nācās rīkoties aklā ticībā, uzticoties tam, ko nevarējāt ne redzēt, ne izprast? Ko jūs iemācījāties attiecībā uz to, ko mums kā kritušām būtnēm nozīmē dzīvot ticībā? _____

ATCEROTIES MANUS GRĒKUS

1. Ķēn. 17:17,18

Atraitne atdeva pēdējo maizes kukuli, un Dievs paveica brīnumu. Gan viņa, gan viņas dēls brīnumaini izglābās no bada un viņiem bija pieejams pastāvīgs barības avots. Grūti iedomāties spēcīgās izjūtas, kas viņu pārņēma, redzot šo neapraķstāmo brīnumu norisināties viņas acu priekšā, turklāt ne tikai vienu reizi, bet katru dienu.

Kāda ir cilvēku dabīgā reakcija, nonākot saskarsmē ar Dievu? Skat. Īj. 42:5,6; Jes. 6:5; Dan. 10:8; Lūk. 5:8; Atkl. 1:17. Kādēļ, jūsuprāt, šī ir bieži sastopama reakcija?

Atraitne caur pravieti Eliju nonāca saskarsmē ar Dievu. Nonākot saskarsmē ar svēto Dievu, mūsu grēki kļūst daudz redzamāki un pamanāmāki. Un tad, notiek kaut kam briesmīgam, varam sākt domāt, ka Dievs mūs soda. 1. Ķēn. 17:18 atraitne Dieva pravieti vaino par atrašanos viņas mājā un konsekventi pievēršot viņai Dieva uzmanību.

Ievērojiet viņas pamatojumu (18. p.). Kāpēc viņa tā domāja? _____

Iespējams, viņa redzēja Elijas uzticīgo un svēto dzīvi un viņa klātbūtnē, salīdzinot ar sevi, jutās nosodīta un nolemta. Varbūt, dienu no dienas dzīvojot ar tādu brīnumu, viņa daudz spēcīgāk izjuta Dieva un Viņa svētuma klātbūtni, tādējādi arī daudz spēcīgāk izjutot savu grēcīgumu. Līdz ar to šajā kontekstā viņa savus grēkus uzskatīja par traģēdijas cēloni.

Daudzējādā ziņā tā ir parasta reakcija. Traģēdijās, kas sāpina mūs vai mūsu tuviniekus, vainojam sevi vai savus grēkus. Ko es tādu izdarīju, ka mans bērns saslīma?! Kurš grēks izraisīja šo krīzi manā dzīvē? Neskatoties uz to, ka bieži vien sāpes un ciešanas rodas kā tiešas mūsu grēcīgās izvēles sekas, traģēdijas notiek arī bez kāda acīmredzama iemesla vai mūsu vainas. Atcerēsimies Ijāba dzīvesstāstu. Dievs viņu atzina par taisnu cilvēku, bet viņa dzīvē notika daudz traģēdiju. Jābūt ļoti piesardzīgiem, meklējot savas dzīves traģēdiju cēloņus. Daudz svarīgāka ir mūsu reakcija uz šīm traģēdijām; visticamāk, koncentrēšanās uz kāda cēloņa meklēšanu nepalīdzēs.

Katrs no mums saskaras ar negaidītām un neizskaidrojamām traģēdijām. Tā ir daļa no mūsu kā kritušu cilvēku dzīves grēcīgā pasaulē. Kā varam iemācīties uzticēties un mīlēt Dievu pat grūtos un sāpīgos brīžos? _____

TICĪBAS PĀRBAUDE

Kā tika pārbaudīta gan atraitnes, gan Elijas ticība? 1. Ķēn. 17:17-24. _____

Ievērojiet cīņu, kas norisinājās ar pašu Eliju attiecībā uz zēna nāvi. Nešķiet, ka viņš bija pārliecināts, ka Dievs viņu augšāmcels no mirušajiem. Viņa lūgšanas zināmā mērā atspoguļoja pašas sievietes attieksmi, šajā nāvē vainojot Dievu. Tas pierāda, ka pat pravieši var cīnīties ar nesapratni par notiekošo (Mat. 11:1-3).

Nav šaubu, ka diezgan ilgu laiku gan atraitne, gan Elija dzīvoja brīnuma – nepārtrauktas miltu un eļļas pieejamības – klātbūtnē, un tam vajadzēja kalpot par pietiekami spēcīgu ticības uzturētāju. Tomēr, pat neskatoties uz šo dramatisko notikumu, tika pārbaudīta viņu ticība.

Arī mēs droši vien esam piedzīvojuši apbrīnojamus piedzīvojumus ar Dievu, kas mūs spēcīgi ietekmēja, bet vēlāk, notiekot kam nepatīkamam, Dievu apšaubījām. Tādēļ brīnumiem, lai gan tie noteikti palīdz ticību stiprināt, nevajadzētu kļūt par ticības centru.

Kā Elija uzrunā Dievu? Ko tas liecina par viņa attiecībām ar Dievu? _____

Elijam ar Dievu bija ļoti tuvas attiecības; viņš Dievu uzrunāja: „Mans Dievs!” Tuvas attiecības ar Dievu nenozīmē, ka ir zināmas atbildes uz visiem jautājumiem. Elija nesaprata, kādēļ Dievs ļāva zēnam nomirt. Ja mums ir personīgas attiecības ar Dievu, mēs varam visspilgtāk piedzīvot Dieva varenības izpausmes savā dzīvē. Brīnums nenotika, izmantojot kādu konkrētu maģisku formulu vai ar pravieša mēģinājumu saglabāt zēnu siltu. Šī stāsta autors skaidri norāda, ka tieši Dievs augšāmcēla zēnu no mirušajiem.

Elija pats bija sajūsmināts par rezultātiem. Viņš droši vien sauca atraitnei: „Skaties, tavs dēls ir dzīvs!” Nav šaubu, ka, lai ko šis notikums nozīmēja atraitnes ticībai, tas noteikti palīdzēja arī Elijam.

Atraitnes reakcija noslēdzās ar ticības apliecinājumu. Viņa zināja, ka Israēla Dievs spēj uzturēt dzīvību un dot dzīvību.

Izlasiet Lūk. 4:24-26, kur atkal tiek pieminēta šī atraitne. Kā Kristus vārdi palīdz labāk izprast šo stāstu? Ko mēs no tā varam mācīties? _____

TURPMĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Jūs katrā ziņā Man sacīsit šo sakāmo vārdu: Ārsts, dziedini pats sevi! Visu, ko esam dzirdējuši notiekam Kapernaumā, to dari arī šeit, savā tēvu zemē (..) Jo patiesi Es jums saku – daudz atraitņu bija Israēla zemē Elijas dienās, kad debess bija aizslēgta trīs gadus un sešus mēnešus, tā ka liels bads nāca pār visu zemi – tomēr Elija netapa ne pie vienas sūtīts, kā vien pie atraitnes Sareptā – Sidonijā. Un daudz spītālīgo bija Israēla zemē pravieša Elīsas laikā, tomēr neviens no tiem netika šķīstīts, kā vien sīrietis Naamans.’ Lūk. 4:23-37.

Atstāstidams šos notikumus no praviešu dzīves, Jēzus atbildēja uz savu klausītāju jautājumiem. Kalpiem, kurus Dievs izredzēja sevišķam uzdevumam, nebija atļauts darboties sirdī apcietinātas un neticīgas tautas labā. Bet tie, kam bija jūtīgas sirdis un ticība, sevišķā mērā baudīja Viņa spēka izpausmi praviešos. Elijas dienās Israēls bija atkāpies no Dieva. Tas turējās pie saviem grēkiem un atteicās no Svētā Gara brīdinājumiem, kurus nesa Kunga vēstneši. Tādā veidā tie paši sev aizslēdza kanālus, pa kuriem Dieva svētības varēja pie viņiem nokļūt. Kungs pagāja garām Israēla mājvietām un savam kalpam patvērumu atrada pagānu zemē, pie sievietes, kas nepiederēja izredzētajai tautai. Bet šī sieviete tika ievērota, tāpēc ka viņa sekoja saņemtajai gaismai, un tās sirds tika atvērta vēl lielākai gaismai, ko Dievs tai sūtīja ar savu pravieti.” (Elena Vaīta, „Laikmetu ilgas”, 184., 185. lpp. latv. izd.)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Kāda ir grēka un ciešanu saistība? Sareptas atraitne uzskatīja, ka viņas grēks izraisīja viņas dēla nāvi. Jaunajā Derībā mācekļi uzskatīja, ka aklums bija attiecīgās personas vai viņa vecāku grēku rezultāts (Jāņa 9:2,3). Vai mums pret cilvēkiem, kuri šķietami cieš savu grēku dēļ, vajadzētu attiekties citādi nekā pret cilvēkiem, kuri šķietami cieš kādu citu iemeslu dēļ? Vai mums vispār ir tiesības par ko tādu spriest? Pamatojiet savu atbildi.

2. Bērns piedzimst ar kādu retu ģenētisku slimību, un māte uzskata, ka Dievs viņu soda par viņas vētraiņi pavadīto jaunību. Kādus padomus un mierinājumu jūs viņai sniegtu?

3. Pajautājiet, vai kāds jūsu Bībeles studiju grupā ir piedzīvojis brīnumu – kaut ko tādu, ko tikai Dievs būtu spējīgs paveikt. Kāda bija viņu reakcija? Kā šī brīnuma iespaids laika gaitā izmainījies šī cilvēka dzīvi? Vai viņš, neskatoties uz brīnuma piedzīvošanu, vēl kādreiz ir šaubījies? Ko no šādiem piemēriem varam iemācīties par dzīvošanu ticībā?